

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XV. Quomodo Athanasius iterum relegatus sit. Item de Eleusio
Cyziceno & Tito Bostrensi Episcopis. Et de majoribus Sozomeni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

hi nummos recens cufos. Nam cum A Gentilium superstitionem omnibus modis stabilire instituisset, cogere quidem, ac supplicio afficere homines, qui sacrificare nollent, summæ imprudentiæ esse existimavit. Egredique in singulis civitatibus Magistratus ac Judices, eorum numerum inire ac describere potuissent. Sed neque eos in unum convenire, & pro arbitrio preces facere prohibuit. Noverat quippe vim ac necessitatem nil valere in iis rebus, quæ libera voluntate opus habent ut consistant. Clericos vero & Ecclesiarum Antistites civitatibus ejici curavit: re ipsa quidem studens, ut istorum absentiam conventus plebis aboleret, dum nemo esset qui eam colligeret ac doceret, & qui sacramenta ministraret: ita ut progressu temporis in oblivionem religionis suæ prolaberentur. Causam vero hanc prætexens, quod Clerici dissensiones in populo excitarent. Hac ratione Elucium sectatoresque ejus urbe Cyzico exegit, cum tamen nec seditio ulla fieret, nec futura esse crederetur. Bostrenus quoque hortatus est, ut Titum ejus loci Episcopum sub elogio præconis ejicerent. Nam cum minatus esset culpam se omnem conjecturum in illum & in Clericos ejus, si plebs seditionem moveret; Titus libellum ad Principem misit: testatusque est Christianos plebem Gentilium numero adæquare: quiescere tamen illos, & cohortationibus suis obtemperantes, nihil seditiosum moliri. Ex quibus verbis Titum plebi invisum reddere cupiens Imperator, in Epistola quam scripsit Bostrenis, eum insinulavit tanquam calumniatorem civitatis, quod dixerat illos non sua sponte, sed ipsius hortatu à seditionibus abstinere. Plebemque incitavit ut illum, tanquam hostem publicum, è civitate sua expellerent. Hujusmodi multa alibi quoque contigisse verosimile est, partim ex Imperatoris mandato, partim impetu ac temeritate vulgi. Quorum omnium culpam merito quis Imperatori adscripserit. Neque enim ex legum præscripto animadvertit in eos qui hujusmodi facinora contra leges commisissent: sed pro odio, quo religionem nostram prosequabatur, verbis quidem reprehendere videbatur eos qui ista fecerant: rebus tamen ipsis eos incitabat. Itaque licet ille palam non persequeretur,

δὲ νεκρῶν νομισμάτων ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔστιν ἄλλο
 πρὸς τὸ εἶδος αὐτῶν συστήσαι τὸν ἑλληνισμὸν
 βιάσασθαι μὴν ἢ πτωρεῖας ἔδωκε δὴ μὴ μὴ
 λούσας δύναιτο ἀβελτίας νενομικεῖν· ἡ γὰρ αὐτῶν
 τὸς ἑτάτων καθ' ἑκάστην πόλιν οἱ ἀρχόντες τὸν
 δριμυτὸν μόνον ἀπεγράψαντο· ἔτι μὲν ἔστι
 σιωπῆ καὶ τῆς γνώμης ἔνδεος διεκώλυον
 ἢ δὲ γὰρ ὡς καὶ ἀνάγκη ποιεῖ καλοθελοῦν τὰ
 ἀσφαίρεστος ἐκείνης εἰς σύστασιν δεινῶν
 ἔδωκε ἢ κληρικῶν καὶ ἔδωκε ἀσφαίρεστος τῶν
 κληρικῶν ἀπελαίνειν τῶν πόλεων ἑσπέρως τὸ
 μὴν ἀληθῆς εἰπεῖν, τῆς τῶν ἀπελαίνειν ἀσφαί
 μαλὶ δούμνος διαδόσαι τῶν λαῶν τὰς σιωπῆ
 δὲ ὡς μὴτε ἔδωκε ἐκκλησιαστικῶν, μὴτε
 ἔδωκε διδασκalicῶν ἔχον, μὴτε μυστικῶν με
 ταλαμβάνειν, καὶ τῶν πολλῶν χρόνῳ ἐμπροσθέν
 λήθην τῆς οἰκείας θρησκείας σκεπτικῶν ἔχον
 ὡς οἱ κληρικοὶ εἰς διάστασιν τὰ πλῆθη ἀγνοοῦν
 ἔτι ὡς ἔτε σάσεως ἡρωικῆς, ἔτε ἡρω
 δαι ἀσφαίρεστος, ἔξιναι κληρικῶν τῶν
 ἐλεύσιον καὶ ἔδωκε σιωπῆ αὐτῶν ἀσφαίρεστος
 σφραγῆς δὲ δημοσίῳ κηρύγματι ἀσφαίρε
 ψατο, διώξαι τῆς αὐτῶν πόλεως τίποι τῶν
 τότε τ' ἐνθάδε ἐκκλησιαστικῶν ἐπίσκοποι ὡς γὰρ
 ἠπέλιπον, αὐτὸν καὶ ἔδωκε κληρικῶν ἐν αὐτῶν
 ποιήσιν εἰς αἰσάσαι τὸ πλῆθος, βίβλιν
 ἀσφαίρεστος βασιλεῖα διεπέμψατο τίποι, καὶ δι
 μαρτυρῶν ἐφάμιλλον μὲν εἶναι τῶν ἑλλήνων
 πλῆθει τὸ χριστιανικὸν ἡρεμῆν ἢ τῆτο, καὶ τὰς
 αὐτῶν ἀσφαίρεστος ἀγνοῦν, μὴ δὲ ἀσφαί
 ρες ἐνοεῖν ἐν τοιαύτων ἡρημάτων, εἰς ἔχον
 κατὰ τῆσιν τῶν δημοσίῳ τὸν τίποι κατὰ τῶν
 ζων, γράφων βουρλιῶν, δὲ ἔβαλεν αὐτὸν, ὡς
 κατήγορον ἔπληθες γενημένον οἷα δὴ μὴ
 ἀπὸ γνώμης οἰκείας, διὰ ἢ τὰς αὐτῶν ἀσφαί
 ρεις μὴ ἀσφαίρεστος καὶ ὡς δυσμενῆ ἀπε
 λαίνειν αὐτὸν τῆς πόλεως, ἀνεκίνοι τὸν δὴ μὴ
 τοιαῦτα ἢ πολλὰ ἐ ἀλλαχόσε συμπε
 εἰκός· καὶ μὴν, καὶ ἀσφαίρεστος ἀσφαίρεστος
 τὰ ἢ, ἔξ ὀργῆς καὶ ἀσφαίρεστος ἀσφαίρεστος
 ἔτι ὡς τῶν κρατῶν τὴν αἰτίαν τίς ἀσφαί
 ρει τῶν γενημένων ἔγινε ἡ ἀσφαίρεστος νόμος
 ἔδωκε ὡς ἀσφαίρεστος ἀσφαίρεστος ἀσφαίρεστος
 ἀσφαίρεστος τῶν θρησκείαν, μέμφεσθαι λόγους
 δοκῶν, ἔργοις ἀσφαίρεστος ἔδωκε τὰ τοιαῦτα
 τὰ δρῶντας ὅθεν καὶ μὴ διώκοντες ἀσφαί
 ρει

κτ' πόλεις κτ' κώμας ἐφ' ὧν οἱ χριστιανοὶ ταύ-
 τας ἢ τ' φυγῆς μετέβησαν πολλοὶ τῶν ἐμῶν πα-
 τέρων, κτ' ὁ ἐμὸς πατήρ καθότι πατρός
 ἑλλήνων, αὐτὸς τε πανοικίᾳ ἔοικε ἔγεν-
 νησθε ἀλαφίων, χριστιανοὶ πρῶτοι ἐγένοντο ἐν
 βηθελίας κώμῃ γαζαία, πολυανθρώπων τε
 ἔσθη, καὶ ἱεραὶ ἐχέσθη ἀρχαιότητι καὶ κα-
 τὰ σκευὴν σεμνὰ τοῖς καθ' οἰκιστοὺς καὶ μάλιστα
 τὸ πάνθειον, ὡς ἔπι ἀκροπόλεως χειροποιή-
 τε πνὸς λόφος κείμενον, κτ' πάντα χόθεν πάσης
 τῆς κώμης ὑπερέχον συμβάλλω ἢ τὸ χω-
 εῖον, ἐνθεν λαχέω τὴν προσωγορίαν, κτ'
 ἐκ τῆς σύρων φωνῆς εἰς τὴν ἑλλήνων ἐρ-
 μωδολόμνον, Θεῶν οἰκὴν ἱερίον ὀνομάζου-
 δὲ τὸν ἔπι πανθέως ναόν λέγει ἢ χριστιανισ-
 μὸν αὐτὸν ἡγείας τοῖς τέτων οἰκοῖς, ἡλαρίων
 ὁ μοναχὸς δαίμων ὄντος γὰρ ἀλαφίων
 τῶν, ἔπι πολὺ πνὸς ἑλλήνων κτ' ἱεραῖοι,
 ἐπαφῶν ἔπερρίαις τισὶ χριστιανῶν, ἐδ' ἐν
 ἡνὸν ὁ δὲ, μόνον τὸ τῶν χριστῶν ὄνομα ἐπι-
 ἐσπάρθη, τὸ δαίμονιον ἀπήλασεν, εἰς
 τὴν χριστιανῶν μετεβάλλοντο ἱρησκείαν· διέ-
 πτεπε ἢ ὁ ἐμὸς πατήρ ἐν ταῖς ἔξηγῆ-
 σεσι τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἐυφύσης τε ὧν, κτ' οἰ-
 γνῶναι δεῖ καὶ τὸν λόγον μετερείς ἡγμένον,
 ὡς κτ' θεομηνίης μὴ εἶναι ἀμοιβῶν ὅθεν κε-
 χαρισμένον εἰς ἄγαν ἐτύχανε τοῖς ἀνά τὴν
 ἀπαλῶνα ἔργαζαν, κτ' τοῖς περίε χριστιανοῖς
 ὡς ἀναγκαίως τῆ ἱρησκείᾳ, ἔτα ἀμφίεσσα
 τῶν ἱερῶν γραφῶν ἐν μαρῶς διαλύων τῶν ἢ
 ἡποῖ ἔτερες ἡγες, χολη γ' ἂν περὶ ἀρετῆν
 ἡρησκείᾳ πρῶτοι γὰρ ἔτοι ἐνθάδε ἐκκλη-
 τίας κτ' μοναστήρια συνησῆσαν, κτ' σεμνότητι
 κτ' φιλοφροσυνῇ ξένων ἔδεομένων συνη-
 κτισσαν ἐκ ταύτης ἢ τῆς ἡγείας, μέχρι
 ἔεις ἡμᾶς ἀετῆσαν ἀνδρες ἀγαθοί, οἷς ἡδὴ
 περὶ ταῖς νέων, συνηγρομένη ἀλλὰ τῶν
 μὲν, ὡς ἐργὴ ἐπιμνησθῆναι δεῖ.

A per vicos tamen & civitates passim Chri-
 stiani fugiebant. Cujus fugæ tum alij ex
 majoribus meis confortes fuere, tum
 avus meus. Nam cum patre Gentili
 natus esset, ipse tamen cum universa do-
 mo, omnesque simul qui ex gente erant
 Alaphionis, primi fidem Christi susce-
 perunt Bethelie: qui vicus est Gazæo-
 rum, abundans incolarum multitu-
 dine; templaque habet tum ob vetusta-
 tem, tum ob structuram, indigenis ve-
 neranda: præcipue vero Pantheon, col-
 li cuidam manu facto, velut arci, imposi-
 tum, & supra universum pagum unde-
 quaque eminens. Unde etiam hunc
 B locum nomen accepisse conjicio, & ex
 Syrorum lingua in Græcam conversum,
 deorum domicilium vocari ob illud fan-
 num Pantheon. Porro familias eorum
 quos supra dixi, ad Christianam religio-
 nem conversas esse perhibent ab Hila-
 rione Monacho. Nam cum Alaphion il-
 le demonio vexaretur, Pagani quidam
 & Iudæi, incantamentis & magicis qui-
 busdam maleficiis diutius usi, nihil pro-
 fecerunt. Sed cum Hilarion solo Dei
 nomine invocato dæmonem expulisset,
 illi ad Christianam religionem se trans-
 tulerunt. Et avus quidem meus in expo-
 nendis Sacri voluminibus excelluit, cum
 esset eleganti ingenio, & intelligentia
 C valeret, ad ea quæ scire oportet cogno-
 scenda. Erat præterea disciplinis medio-
 criter eruditus, adeo ut ignarus non es-
 set Arithmeticæ. Itaque Christianis
 Afcalonem & Gazam & finitima loca
 incolentibus, admodum carus fuit, tan-
 quam utilis ac necessarius religioni, &
 qui sacrorum voluminum nodos facilli-
 me dissolveret. Eorum vero qui ex alte-
 ra erant familia, virtutem vix ullus possit
 exponere. Primi enim Ecclesias illic &
 Monasteria condiderunt: & sanctitate
 vitæ atque humanitate erga peregrinos
 & pauperes, ea exornarunt. Ex ea porro
 gente viri quidam boni ad nostram us-
 que ætatem superstites vixerunt; qui-
 buscum jam ætate provectis, ipse admo-
 dum adolescens versatus sum. Verum de
 his aliquanto post mentionem hæci con-
 veniet.

